

Tanker fra sognets præster

"Jeg synes, vi går i en mærkelig stemning i disse dage. Alt er så stille"! Sådan skrev hun i en SMS tirsdag eftermiddag. Hun havde været på kirkegården for at se til gravstedet på hans dødsdag. Det var den første årsdag og alt var så underligt stille.

Vi ringede sammen om aftenen og talte om ham, om livets skrøbelighed, om døden, om hans begravelse, om salmers vidunderlige poesi, der kan hjælpe os med at sætte ord på tanker og håb.

Hun kunne sine yndlingssalmer udenad og gennem telefonrøret sang hun den bedste, hun havde lært:

*Og en gang jeg ser ham, når lyset nedbrænder,
da strækker jeg mod ham de segnende hænder;
når hjertet står stille, og øjet vil briste,
da hilser jeg ham med et smil, med det sidste*

Det hjalp at få sunget – og talt.

For selvom vi i disse dage ikke kan mødes, som vi plejer, tage hinanden i hænderne eller give et klem på skulderen, så kan et lyttende øre og en udveksling af ord skabe mod i et menneskehjerte eller drive ensomheden på flugt. Det er en opgave, vi hver især står overfor, når vor næste rammes af mørke i sindet.

Alligevel kan det nogle gange være godt at tale med éen, som ikke er den nærmeste. Årsagerne dertil kender den enkelte bedst.

Normalt mødes vi til gudstjenesten, hvor ord om menneskelivet kan skabe fred i et uroligt hjerte; vi får talt sammen ved kirkekaffen i våbenhuset, til et arrangement i sognegården eller i hjemmet en tidlig formiddag eller aften.

Normalt. Men normalt er der som bekendt ikke noget, der længere er. I hvert fald for en tid. Kirken skal holde lukket. Det er bud ovenfra. Ja, ikke helt ovenfra, men alligevel. Hensynet til de svages og sårbares fysiske helbred kræver en fælles indsats af hele samfundet.

Helt lukket er kirken dog ikke. Døb, begravelser og vielser kan finde sted med de begrænsninger, vi nu engang må forholde os til. Og vi præster er her og kan altid træffes pr. telefon for en samtale om menneskelivet, der for mange lige nu er alt for stille. En ensom stilhed, som også digteren Jakob Knudsen følte, da han skrev følgende:

*Vær mig nær, thi uden dig
ensomhed mig truer;
vær mig nær, thi uden dig
jeg for mørket gruer!
Hold mig med din faderhånd,
så jeg dig fornemmer;
fri mig ud af mørkets bånd,
så min frygt jeg glemmer!*

*Lad mig føle, hver gang når
livet blir mig øde,
at du, Fader, hos mig står,
og i sådan møde;
og når natten i mit bryst
hjertet vil omlejre,
o, da skænk mig livsens trøst,
vind mig lysets sejr!*

Med venlig hilsen

Sognepræsterne ved Elsted Kirke

Iben Vinther Nordestgaard, tlf. 24 40 23 84

Marianne Rothmann Bonde, tlf. 51 85 59 54

